

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 13 Φεβρουαρίου 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 83

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

6

Πώς νά σοῦ ψάλλω ; τὸ λευκό σου δνειρο
φοβοῦμαι μὴ διαλύσῃ καὶ ταράξῃ
Πώς νά διγῆσω καὶ μπροστὰ 'στὰ κάλλη σου
δὴν κοῦα πέτρα καὶ βουδὴ ν' ἀράξῃ ;
Σὺ ἀπαλὴ τοῦ φεγγαρίου ἀκτίνα,
μάθε με πῶς τῆς λήμνης καὶ τὰ κρίνα
χαϊδεῖς ἀλλὰ δὲν ξυπνᾷς.

Πώς νά σ' ἀφῆσω μόνη καὶ σ' ἀρπάξουνε
ἡ νύχτες 'στὰ κρυστάλλινα παλάτια ;
Πώς νά σ' ὑμνήσω καὶ μ' ἀκούσουν κ' ἔλθουνε
τοῦ κόσμου τὰ σιγώπουλα μὲ τ' ἄνια ;
"Ανεμε, σβῆνε τὴν φωνή μου πέρα...
δεῖξε μου πῶς 'στὸ κάστρο νύκτα ἡμέρα,
δράκε, μπουρὺδες ν' ἀγρυπνᾷς.

Καὶ πῶς νά ζωγραφίσω τὴν εἰκόνα σου :
κύκνου λαιμός, σμικτὰ γραμμένα φρύδια,
καμαρωτὸ καὶ λυγρὸ τὸ σῶμα σου,
μαῦρα μαλλιά (δὲν βροῦνται τὰ ἴδια)...
νύχτα τὸ κονδυλένιο σου τὸ χέρι,
γιὰ νά μὴ πῆς, λευκὸ μου περιστέρι :
— ὦ πόσα, νόνα μου, ξεχνᾷς !

7

Νάνι, παιδί μου, νάνι καὶ 'στὸν ὕπνο σου
νά βρῆς τ' ἀνδρειωμένου τὸ βοτάνι,
νά γίνῃς 'στὸ σπαθὶ καὶ 'στὸ τουφέκισμα
ὅπως μεγάλου κλέφτες καπετάνιοι,
τὸ Καστρί τῆς 'Ωραίας νά βοηθήσῃς
καὶ τὴν κλεισμένη κόρη ν' ἀναστήσῃς
ρήγα παιδί κ' ἐγγόνι βασιλιά.

Νάνι σου νάνι κιόταν μὲ βαγιόκλαδα
στεφάνι στὸ κεφάλι σου θά βάλουν
θ' ἀντιλαλοῦνε ἡ κορὴς, τὰ γέμματα
ἀπ' τὸ τραγοῦδι ποῦ γιὰ σὲ θά ψάλλουν...
μὰ ἡ φωνὴ πρὶν φθάσῃ 'ς ἄλλα μέρη
τὸ ἄτι σου 'στὴν Πόλιν θά σὲ φέρῃ,
ρήγα παιδί κ' ἐγγόνι βασιλιά.

8

Τὰ δάκρυα ποῦ χύνω
γιὰ κείνον, νά σοῦ γίνουν
δρυσόσταγμα ποῦ ἀφῆνουν
γιὰ τάνθια ἢ χαραυγές,

ποτὲ νά μὴ τὴν νοιώσῃς
(κοιμώσουν ὅπως τώρα)
τὴ θλιδερὴ τὴν ὥρα
Ποῦ ἀφῆνε ἐμὲ καὶ σέ !

Καὶ ἡ πικρὴς κατάρεις,
τὰ μαῦρα παρακάλια
νά γίνουν ροδοκάλια,
χρυσές σου χαραυγές...

Κοιμήσου, κόρη, ὡς ὅτου
τὰ μῦθος ξεριζώσω
καὶ κρίνο ἐκεῖ φυτρῶσω
λευκὸ λευκὸ γιὰ σέ.

ΚΩΣΤΑΣ Σ. Γ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΞΕΑΡΧΟΣ

ΟΙ ΜΑΚΑΡΙΟΙ

'Εκτελεῖ τάχα φρόνιμο ἔργον ὅποιος πασχίζει νά
σπεύρῃ στὰ κεφάλια τῶν Ρωμηῶν τὸν σπόρο τοῦ σε-
βασμοῦ πρὸς τὰ ἔργα καὶ τῆς καταφρόνιας πρὸς τὰ
λόγια ; Καὶ ὡς μυαλωμένη ἄρα πρέπει νά λογαρια-
σθῇ ἡ προσπάθεια τῆς μονάκριβης ἐφημερίδας, ἡ
ὁποία ἐτόλμησε νά ξεδιπλώσῃ στὴν 'Αθήνα τὴν
πνευματικὴν σημαία κατὰ τῶν λόγων ;

'Εγὼ βέβαια, μήτε γιὰ μιὰ στιγμὴ, μήτε γιὰ
χωρατὸ δὲν θ' ἀρνηθῶ τὴν ἐχθρα μου πρὸς τὴν ἀερο-
λογία. Καὶ θὰ βρῶ κ' ἐδῶ τὴν εὐγένεια τῆς προσ-
παθείας στὴν τόλμη τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἀποφάσισαν
νά πολεμήσουν τὰ λόγια, στὸν τόπον ὅπου λένε προ-
δότῃ ὅποιον συμβουλεύει τὰ σωστὰ μὲ τὴ γλῶσσα
τῆς μάνας του, ἐν ᾧ τιμοῦν τὸν ἐπιτόλαιο, τὸν
ἄμυαλο ἢ τὸν κατεργάρι, ὁ ὁποῖος φθέγγεται μὲ
ἡχηρὰ λόγια μαυρολόγηματα, ἢ παρακινεῖ σ' ἀνο-
μήματα. Καὶ θὰ βρῶ τὴν αἰτιολογίαν τοῦ σκοποῦ
στὴν ἀνυπακοή τοῦ Ρωμηοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποκτώντας
τὴ συνήθειαν νά σέβεται τὰ ἔργα, ἴσως θὰ φθάσῃ μιὰ
μέρα νά νοιώσῃ τί ἀξίζει καὶ τί σημαίνει τὸ ρητό
ποῦ ἔμαθε στὴ Χριστομάθεια : Μόνον ἡ πραγματικὴ
ἀξία μπορεῖ νά ἐπιβληθῇ.

Διότι δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους παράτολμο, μήτε
δύσκολο νά τὸ δοῦμε καὶ νά τὸ ποῦμε ἀπὸ τώρα,
ὅτι καὶ ἡ εὐγενικὴ προσπάθεια μὲ τὸν καιρὸ θά
δυναμώσῃ καὶ ὁ σκοπὸς ἀργὰ ἢ γρήγορα θά πλη-
ρωθῇ, ἀφοῦ εἶναι ἀληθινὸν ὅτι μὲ τὸ μέρος ποῦ βρί-
σκεται ἡ ἀλήθεια σ' ἐκεῖνο θ' ἀπομείνῃ ἡ τελικὴ
νίκη.

Μολαταῦτα, ἐπειδὴ ὅλοι μας ἔχουμε στιγμὲς πυρ-
ρωνισμοῦ καὶ τότε ἀμφισβηλοῦμε γιὰ ὅλα, νοιώθω
κἄποιο δισταγμὸ ν' ἀπαντήσω στὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἐρω-
τήματα κατηγορηματικὰ—ὅτι σωστὰ καὶ πρακτικὰ
ἐσκεψάμεθα ὅσοι ἐνόμισαν πῶς ἐφῆσσε ὁ καιρὸς νά
μάθουν καὶ οἱ Ρωμηοί, ὅτι πρέπει νά ἐκτιμῶν τὰ
ἔργα κἰ ὅχι τὰ λόγια.—Τὸν δισταγμὸ μου δὲ αὐτόν,
τὸν δικαιολογοῦν κάμποσοι λόγοι, οἱ ὅποιοι ἐλπίζω
πῶς θά φανοῦν σοφικοὶ στοὺς Ρωμηοὺς ὑπαδούς τοῦ
'Ηδωτισμοῦ, σὲ ὅσους δηλαδὴ παραδέχονται, ὅτι μιὰ
προσπάθεια εἶναι ἀπολύτως ὠφέλιμη καὶ πρακτικὴ,
ὅταν ἡ ἐπιτυχία τῆς πρὸκειται νά ἐξασφαλίσῃ κάποια
κατάσταση τοῦ λαοῦ, ὅχι ἀνώτερη, ἀλλ' εὐτυχέ-
στερη ἀπὸ τὴν τωρινή.

Μὰ οἱ Ρωμηοί, ὑπὸ τὴ στενότητι αὐτὴ ἀντί-
ληψιν τῆς εὐτυχίας, δὲν θά γίνουν δυστυχέστεροι
τὸν καιρὸ ποῦ δὲ θά χορταίνον μὲ τὰ λόγια ἀλλὰ θά
ζητοῦν ἔργα ;

'Ετσι πρέπει νά τεθῇ τὸ ἐρώτημα, καὶ αὐτὸ πρό-
κειται νά δοῦμε.

'Οποῖος συμφωνεῖ ὅτι ἡ κατήχησις τοῦ σεβα-
σμοῦ διὰ τὰ ἔργα εἶναι διδασκαλία σύμφωνη μὲ τὸ
θετικὸν κ' ἐπιστημονικὸ πνεῦμα, τὸ ὅποιον παραδέ-
χεται, ὅτι ἀπὸ τὸ τίποτε δὲν μπορεῖ νά βγῇ τίποτε,
θὰ δεχθῇ, ὅτι οἱ Ρωμηοί θά περιφρονήσουν τὰ λό-
για, ὅταν θά γίνουν θετικοὶ κ' ἐπιστημονικοί. Μὰ
διὰ νά γίνουν ἐπιστημονικοὶ καὶ θετικοὶ πρέπει νά
γίνουν ἐργατικοί.

Ποῖος ὅμως μπορεῖ νά πῇ, ἂν ἡ τεμπελιά δὲν
εἶναι κατάστασις εὐτυχέστερη ἀπὸ τὴ δουλειά ; Νὰ
τὸ πρῶτο πρόβλημα ποῦ πρέπει νά ἐπιλύσῃ ὅλοι οἱ
Ρωμηοὶ προτοῦ ἀπαρνηθῶν τὸν κ. Μιστριώτη καὶ ἀ-
ποφασίσουν νάκούσουν τί λένε οἱ Μαλλιαροί.

×

'Η 'Επιστήμη μᾶς μαθαίνει, μὲ τὴ Φυσική, ὅτι
τίποτε δὲ χάνεται στὴ φύσιν καὶ μόνον τὸ τίποτε
γεννιέται μόνον του, μὲ τὴ Φυσιολογικὴ δὲ ψυχολο-
γία μᾶς λέει, ὅτι ἀπαράλλαχτα καὶ ἡ Σωστὴ 'Ιδέα
δὲν αὐτογεννιέται, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀλγεβρικὸ ἀθροισμα
τῶν ἐξωτερικῶν ἐντυπώσεων τὰς ὁποίας κατὰ και-
ροὺς ἐδέχθη τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου προσέχοντας,
μελετώντας, παρατηρώντας.

'Οταν οἱ 'Ελληνες γίνουν Ρωμηοὶ ἐργατικοὶ καὶ
θετικοὶ εἶναι βέβαιον, ὅτι θά περιπαίξουν τὰ λόγια
ποῦ πέφτουν οὐρανοκατέβητα καὶ δογματίζον,
διότι θά θέλουν ἀποκάτω ἀπὸ τὴ φράση νά φαίνε-

ται η παρατήρηση και η μελέτη της ζωής και των πραγμάτων. Μα τότε θα είναι τάχα δυνατό να έχουν πέραση οι σημερινοί λόγιοι που συλλαμβάνουν τα πνευματικά παιδιά τους και τις ιδέες με τον τρόπο και με την ευκολία που πιάνουν μια μυγιά;

Και δεν θα καταντήσουν τάχα δυστυχέστεροι οι Αθηναίοι με τα δυσκολότερα γούστα τους από τους σημερινούς, οι οποίοι—φθάνει να το θελήσουν—έχουν την ευχαρίστηση να ποζάρουν με τις ώρες ως ποιηταί, δραματικοί, λογογράφοι, κριτικοί, φιλόσοφοι, παιδαγωγοί, πολιτικοί και ύπουργοι; Να δεύτερο έρωτημα που πρέπει να ξεκαθαρίσουν οι Ρωμηοί προτού γυρίσουν την πλάτη στον κ. Βλάχο και θελήσουν να μάθουν τι λένε οι Μαλλιαροί.

Οι θετικοί δεν παραδέχονται υπερφυσική δύναμη στον Μπόσκο, μήτε πιστεύουν, ότι μπορεί να σωθούν με τάματα και θάματα τα Κράτη. Έφ' όσον λοιπόν «Ρωμηός» θα εξακολουθή να σημαίνει τὸν κάλην, τὸν κατεργάρη, τὸν τιποτένιο, τὸν συμφεροντολόγο καὶ τέμπელη κάτοικο χώρας άνομης, άπολιτιστής, άσύντακτης, τῆς Ρωμηοσύνης, γιὰ τοὺς ἐπιστημονικούς Ρωμιούς οὔτε οἱ Μπόσκοι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς μεταβάλουν εἰς Ἑλληνας ἐργατικούς, φιλονόμους, πατριωτικούς, πολιτισμένους ἀξιούς νὰ ἐκπολιτίσουν καὶ ἄλλους. Ἴσως οἱ Ρωμηοὶ ἐκεῖνοι θὰ κατορθώσουν νὰ εἶναι σεβαστοὶ ὡς «Ρωμηοὶ» καὶ ἴσως θὰ ξέρουν νὰ σέβονται ὅλους καὶ **πρὸ παντὸς τὸν ἑαυτὸν**, διότι θὰ ἔχουν χάσει τὴν ταχυδακτυλογική ἐπιτηδεύτητα νὰ μεταμορφώνονται κατὰ τὰς περιστάσεις, μετὰ λόγια, πότε εἰς «Ἑλληνας» καὶ πότε εἰς «Ρωμιούς».

Ἀλλὰ οἱ Ρωμηοὶ αὗτοὶ θὰ εἶναι τάχα εὐτυχέστεροι, ἀφοῦ θὰ στερηθῶν τὴν ἀσύγκριτη ἀπόλαυση τῶν σημερινῶν, οἱ ὅποιοι ξεκαρδίζονται, θαυμάζουν καὶ εὐφραίνονται, ἢ ὑποκρινόμενοι οἱ ἴδιοι τὸν Σαλτιμπάλλο τοῦ πατριωτισμοῦ, ἢ χειροκροτοῦντες τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος Ἰδεάτας καὶ μετὰ τὸ μεροκάματο ἐργαζομένους στὴν προπαρασκευὴ καὶ τὸ ξεφούρνισμα τῶν θαυματουργικῶν ἀποστροφῶν; Νὰ μιὰ τρίτη καὶ μεγαλύτερη ἀπορία, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν νὰ μελετήσουν καλὰ οἱ Πανελλήνιοι, προτοῦ **ἀπαρνηθῶν τὸν ἑαυτὸν** καὶ ἀποφασίσουν νὰ νοιώσουν τί θέλουν οἱ Μαλλιαροί.

Ἡ ἐξέταξη μετὰ τ' ἀνωτέρω τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὅποιον ἐξωτερικεύει ὁ λογὰς τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ νοιώθει διὰ τὸ Κοινὸ Συμφέρον θὰ μᾶς δώσῃ τὸν βαθμὸ τῆς ἀφροντησίας τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κ' ἐπο-

μένει. Ὁ κ' τρανὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου τῶν ἔργων.

X

Ὁ Ρωμηὸς εἶναι πασιγνώστον, ὅτι μπορεῖ νὰ **ξενυχτήσῃ** μελετώντας καὶ βασανίζοντας μετὰ τὸν αὐστηρότερον ἔλεγχον τῆς λογικῆς καὶ τὰ λεπτότερα τερτίπια τῆς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων, ὅλα τὰ ὑπὲρ καὶ ὅλα τὰ κατὰ φήμης ἀόριστος, ἢ ὅποια ἐνόμισεν ὅτι θίγει κατὰ κάποιον τρόπο τὸ ἀτομικὸ τοῦ συμφέρον. Ὁ ἴδιος ἐν τούτοις μεταμορφώνεται σ' ἀνόητο σωδινιστὴ καὶ μ' ἓνα «μπράβο» πρὸς τὰς Δυνάμεις «ποῦ πολὺ ἀργὰ τὸ κατάλαβαν» πιστεύει ἀδασάνιστα καὶ χωνεύει τὴν ἀπιθανότατη φήμην, ὅτι αἱ Δυνάμεις μᾶς δίνουν τὴ Μακεδονία.

Ἡ ἀμεριμνησία στὴν περίστασι αὐτὴ θὰ ἦτο δυνατό νὰ λεχθῇ, ὅτι δὲν προδίδει τὴν ἑλλειψὴ τοῦ βαθυτέρου καὶ πραγματικῶς ἐνδιαφέροντος· ἀλλ' ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον θὰ φροντίσῃ τὴν ἐπικύριο νὰ διασκεδάσῃ τὸν πατριωτικὸν τοῦ καημόν, διὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ καφεῖο τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὁ ἐπιλογος, τὸ κεραυνόβόλημα τῆς ἀδικίας καὶ ἀχάριστης Εὐρώπης, ἐπιτρέπουν τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ξεφούσκωμα διὰ τῆς ἀερολογίας προδίδει τὸ ἀνεμυγχάστον καὶ ὄχι πραγματικὴ ἐγκυμοσύνη.

Τί θὰ ἔκανε στὴ θέση τοῦ ὁ ἀνθρώπος τῶν ἔργων; Ὁ θ' ἐξαντλοῦσε βασανίζοντας τὴ φήμην ὅλας τὰς θεωρίας τῶν πιθανοτήτων, θὰ ξενυχτοῦσε λογαριάζοντας καὶ θαύρισκε, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ναι πιθανὴ ἡ διάδοσις διότι τὸ Κράτος δὲν ἐδούλεψε, δὲν ἐμόχλησε καὶ δὲν ἐκοπίασεν ὅσο πρέπει, ὥστε νὰ κατακτήσῃ μιὰ τόσο μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ φρόνιμο καὶ βαθύ ἐνδιαφέρον τοῦ διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπε τὴν ἀφροντησία καὶ τὸν κόπο σωδινισμοῦ. Τὴν ἄλλη μέρα δὲ θλιμμένος καὶ προετοιμασμένος θὰ ἐμάνθκεν, ὅτι ἡ φήμη ἦτο ἀβάσιμη καὶ θὰ ἐσιώπα.

Ἀλλὰ τὸ βάσανο ὡς ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν ἐλπειῶν ἀποτελεσμάτων τῆς Ρωμεικῆς κακοκεφαλίας, ὁ λογικὸς περιορισμὸς τῆς πατριωτικῆς φιλοδοξίας καὶ ὁ ἐπόμενος βαθύτατος καὶ σιωπηρὸς πόθος δὲν θὰ ἦσαν τόσα αἵτια δυστυχίας διὰ τὸν ἀφρόντιστον σημερινὸν Ἑλληνα μᾶς; Νὰ καὶ τέταρτο ἐρωτηματικόν, σὺ ὅποιον καλοῦνται νὰ ἀπαντήσουν οἱ Ρωμηοί, προτοῦ παύσουν νὰ διαβάξουν τ' ἄρθρα τῶν Σλαυοφάγων καὶ ἀρχίσουν νὰ μελετοῦν ὅσα γράφουν οἱ Μαλλιαροί.

Τὸ ἀμίμητο ἐν τούτοις προτέρημα ποῦ θὰ χάσουν οἱ ἀνθρώποι τῶν λόγων, ἐκεῖνο ποῦ τοὺς κἀνει

νὰ εἶναι **Μακάριοι** ἔγκειται στὴν εὐκολίαν μετὰ τὴν ὁποίαν κατορθώνουν νὰ **συμβιβάζουν τ' ἀσυμβίβαστα**.

Τὸ κατόρθωμά τους εἶναι συνέπεια τοῦ μῆματος κατὰ τῆς λογικῆς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπέτυχαν τὸν ἐκμηδενισμὸ τοῦ νόμου τῆς ἀντιθέσεως. Νομίζω ἄλλως τε ὅτι ἡ ἐκλογὴ δὲν εἶναι δύσκολη γιὰ ὅποιον βρεθῇ πρὸ τοῦ διλήμματος: Ἡ ἡ μακαριότης, ἢ ὁ ἐξουλισμὸς ἐνὸς λογικοῦ νόμου ποῦ διδάσκει, ὅτι ὅταν τοῦτο εἶναι ἀληθινὸ τὸ ἀντίθετο εἶναι ψεύτικο: Ὁ Ρωμηὸς ἐδιάλεξε τὴ Μακαριότητα· ἀλλ' ἂς δοῦμε ἂν θὰ μπορούσε νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο καὶ ὁ σεβόμενος τὰ ἔργα καὶ τὰ πράγματα.

Ὅλοι ξέρουν, ὅτι ἡ πρωτίστη φροντίδα τοῦ Κράτους εἶναι τὸ νὰ ἐπαρκέσῃ στὴν ἰδίᾳ του ὑπαρξῇ, καὶ ὅτι ἡ ἐπέκτασις τῶν ὁρίων τοῦ εἶναι θεμιτὴ καὶ φυσικὴ ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον ὅρον τῆς ἐσωτερικῆς ὑγείας καὶ ἡμῆς τοῦ Κράτους, τῆς ὁποίας ἄλλως εἶναι ἡ ἀναγκαία καὶ ἄμεση συνέπεια. Οἱ Ρωμηοὶ ὅμως οἱ ὅποιοι αὐτὸ λένε, ὅταν ξεφωνίζουν ὅτι ἡ Ρωμηοσύνη εἶναι σάπια, χάρῃ τῶν παρὰ ξένο συμβιβασμὸ ἀποχωρίζουν, ὅταν τὸ νομίσουν χρήσιμο, τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ αἶτιον καὶ βροντοφωνοῦν, ὅτι ἡ ἄμεση ἐπέκτασις εἶναι εὐκολὴ καὶ κατορθωτὴ φθάνει νὰ τὸ θελήσουν οἱ λυρικοὶ ρήτορες καὶ οἱ δημοκράτοι. Ἔτσι ἐσκέφθησαν στὸ 97. Ἔτσι σκεπτόμενοι θὰ κἀνουν καὶ δεύτερο πόλεμο.

Ἀλλὰ καὶ μόνον ΕΤΣΙ ἐπέτυχαν μέχρι σήμερον οἱ ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἀρ' ἐνὸς νὰ μὴ δουλεύουν, νὰ μὴ πολυσκοτίζονται γιὰ τίποτε, νὰ ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ δυνάμωμα, νὰ ὑποσκάψουν μετὰ τὴν ἀπιστίαν, τὴ συναλλαγὴ καὶ τὴ συμφεροντολογία, τὴν ὑγείαν τοῦ Κράτους, καὶ ἐξ ἄλλου νὰ ἔχουν τὸν πατριωτισμὸ μονοπώλιο, νὰ πετσουκόβονται μετὰ τὰ λόγια γιὰ τὰ δίκαια, νὰ κρηπιδώνουν ὄνειρα πολιτισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ ἔχουν πάντοτε τερπνὸ καὶ μετὰ πέραση θέμα συζητήσεως στὰ καφεῖα.

Αὐτὰ ὅμως, ὦ μακάριοι! θὰ τὰ χάσετε ἀφήνον-
νοντας τὰ λόγια.

Διότι οἱ ἀνθρώποι ποῦ σέβονται τὰ ἔργα δὲν θὰ ξεθυμαίνουν μετὰ ὑβερολογία κατὰ τοῦ Σιλάου ποῦ κυττάζει τὴ δουλειά του, ἀλλὰ θὰ ζητοῦν στὴ δουλειά τὴν ἀτομικὴ εὐτυχία καὶ τὴν προκοπὴ τοῦ ὅλου, θὰ μοχλοῦν ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐτάχθη, καὶ θὰ μαθαίνουν στὰ σχολιά τους τὰ μητρικὰ γράμματα ποῦ κἀνουν τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀγαποῦν τὸν τόπον τους καὶ νὰ εἶναι ἠθικοί.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΥΦΛΑ

Φίλατε «Νουμά»,

Δὲν ξέρεις τί ἀδυναμία ἔχω στὰ φιλικὰ τὰ γράμματα! Τόσο με συναρπάζουν ὄντας τὰ διαβάξω, καὶ τόσο παθαίνομαι, ὥστ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀφαιρούμαι ἀπὸ τὸ γύρω μου τὸν κόσμον, καὶ με φέρνει ἡ φαντασία σὲ περασμένα χρόνια σὲ σκηνὰς καὶ ἐπεισόδια ποῦ κούθεντιάζαμε με φίλους, καὶ συζητούσαμε μ' ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἥρρος, ποῦ ἀποχτάει κανεὶς ὕστερ' ἀπὸ πολλὴ γνωριμία, μετὰ τὸ ἄγνὸ καὶ ἄδολο ἐκεῖνο ἥρρος, ποῦ ἀνοίγει τὴν καρδιά σου καὶ δείχνεις σιγὰ-σιγὰ, καὶ δίχως νὰ τὸ καταλάβῃς, ὅλα τὰ ἐλαττώματα, καὶ ὅλα τὰ προτερήματά σου. Μπορεῖ νὰ σοῦ φανοῦν ὑπερβολικά, παράδοξα ἴσως, αὐτὰ ποῦ σοῦ γράφω, ἀλλὰ τὰ αἰσθάνομαι ἐν τούτοις, εἶναι ἀληθινὰ. Πολλὰ φορὲς, ποῦ τυχαίνει ν' ἀργήσω νὰ λάβω γράμματα, σκαλίζω τὸ συρτῆρι μου καὶ βρίσκω πολυκαιρισμένα καὶ τὰ διαβάξω καὶ αὐτὰ μ' ἐνδιέφερο πάντοτε καὶ μ' εὐχαρί-

στηση. Προχτὲς μάλιστα ἦρα ἓνα παλὸν γράμμα, ποῦ τὸ ζητοῦσα ἀπὸ καιρὸ, κάποιου φίλου μου, ὥρα του καλῆς, ποῦ συνειθίζει νὰ λήῃ πολλὰ καὶ ὅταν ὁμιλῇ, καὶ ὅταν γράφῃ. Σ' ἔλλους μπορεῖ νὰ ναι βαρετός, μὰ ἐγὼ τὸν ἀρέσω. Αὐτὸ τὸ γράμμα μάλιστα τὸ βρίσκω τόσο καλόν, καὶ τόσο νόστιμον, ὥστε τολμῶ νὰ τὸ παρουσιάσω καὶ στοὺς ἀναγνώστες σου, μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀρέσῃ καὶ σ' αὐτούς. Εἶναι πολὺ βιαστικὰ γραμμένο καὶ μετὰ μὲλάνη ξεθωριασμένη καὶ δυσκολοδιαβάζεται τώρα, μὰ, ὅπως καὶ ἂν εἶναι θὰ τὸ ἀντιγράψω καὶ ἔν' ἄλλο: δὲ θὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομα τοῦ φίλου μου, γιὰτὶ σοῦ στέλνω τὸ γράμμα τοῦ χωρὶς τὴν ἀδεία του, καὶ μπορεῖ νὰ δυσανεστηθῇ. Κόσμος αὐτός, βλέπεις. Σ' ἀφήνω λοιπὸν γιὰ τὴν ὥρα, καὶ δίνω τὸ λόγο σὺ φίλο μου.

Ἀγαπητέ μου,

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἀργήσω νὰ σοῦ γράψω, καὶ ποῖς ξέρεις πόσα νὰ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ σου! Δὲ θὰ πιστέψω βέβαια ποτὲ πῶς εἶναι δυνατό νὰ με παρεγγήσῃς, ἀλλὰ ἡ τόση ἀργητὰ δίχως ἄλλο θὰ σ' ἐβαλε σὲ ὀποψίας. Τὸ σωστὸ ὅμως εἶναι ὅτι αὐτὰς τὰς μέρας εἶχα πολλοὺς περισπασμούς, καὶ σήμερα μάλιστα ἠσούχατε τὸ κεφάλι μου. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μάλιστα πῶς σήμερον ἔχω καὶ διάθεσι, καὶ τὴ διάθεσι αὐτὴ τὴ χρωστώ σὺ φίλο μου, τὸν ἀνοικτόκαρδον τὸν Περικλῆ, ποῦ μᾶς ἔκαμε καὶ ἐγελάσαμε μ' ὅλην μας τὴν καρδιά ἐχτὲς τὸ βράδυ μετὰ τ' ἄθωα τοῦ τ' ἀστειῆς, καὶ μετὰ τὰς νόστιμες τὰς ἱστορίας του.

Ξέρω τί περιέργεια ἔχει σ' αὐτὰ, καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Πρέπει νὰ σοῦ ξεστορήσω ἐκεῖνη τὴν τελευταία τοῦ τὴν ἱστορία, ποῦ μᾶς ἔκαμε καὶ ξεκαρδιστήκαμε ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἡ μέρα ἡ χτεςινὴ πρὸ πάντων ποῦ λές, πῆγε ὅλο ἀνάποδα· ὅλο ἀποτυχίες καὶ ὅλο στενοχώρια. Ἐκλείσα λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἐνωρὶς τὸ μαγαζὶ μου, γιὰ νὰ ξεμπερδέψω μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπὸ μιὰ τόσο χροσουζα μέρα, καὶ τρέξῃς ἴσα στὸ σπίτι μου νὰ ἡσυχάσω, χωρὶς νὰ καθήσω οὔτε σὲ καφεῖο, οὔτε πουθενά ἄλλου. Μὰ ὅταν θέλει νὰ σὲ κυνηγήσῃ ἡ ἀτυχία, ὅπου νὰ κρυφθῇς θὰ σὲ βρεῖ. Σ' αὐτὴν οἱ πόρτες δὲ σφαλοῦν. Κανένα ἄσυλον δὲ σέβεται. Καὶ στὸ σπίτι μου ποῦ πῆγα τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Ἡ γυναίκα μου κοίτονταν τοῦ πεθαμοῦ στὸ κρεββάτι ἀπὸ ἓνα διαβολικὸν πονοκέφαλον. Ἡ δοῦλα μου εἶχε τὸ δεξὶ τῆς τὸ χέρι δεμένο. Πῆγε νὰ πλύνῃ ἓνα ποτήρι καὶ ἔσπασε καὶ τῆς ἔκαμε τὴν παλάμη παλαμῦδα. Φαντάσου τώρα ἐσὺ τὴ θέση μου!

— Τί νὰ γένῃ, λέω στὴ γυναίκα μου, ὑπομονή! Κι ἂν ἀποφάσις ὁ Θεὸς νὰ μᾶς χᾶτῃ, δὲ θὰ μᾶςτε οἱ πρῶτοι. Ἄς εἶναι δοξασμένο τ' ὄνομά του.

Κάθισα μ' ὅλα ταῦτα στὸ τραπέζι μόνος μου σὰν τὸ κοῦτσουρο, καὶ πῆρα πεντέξυ βοῦκες. Εἶπαμε ὕστερον δυοτρία λόγια μετὰ τὴ νοικοκυρά μου καὶ ἐτοιμάστηκα νὰ πλαγιάσω· μὰ ἐπάνω σ' αὐτὸ νὰ σοῦ καὶ χτυπάει ἡ πόρτα.

Οι άνθρωποι του πρακτικού πνεύματος δεν θα επιζώνουν ποτέ τον Βούλγαρο, αλλά θα εσπούδαν ολκτείνοντας και περιπαίζοντας τον σχολαστικισμό, τον φαρισαϊσμό και την άφροντίσια.

Κ' επί τέλους θα έλεγαν, ότι πρέπει να καρπώσουμε τα μάτια μας και την προσοχή προς τα ΕΣΩ, διότι το Κράτος έφ' όσον είναι άρρωστο, καχεκτικό κίονοργάνωτο δεν θα μπορέσει να μεγαλώσει. Κ' ΕΤΣΙ θα έκτιζαν τα θεμέλια για τα ΕΞΩ, διότι εκείνο θα ελογάριαζαν όταν θα εφρόντιζαν για την υγεία και την προκοπή της Ρωμοσύνης.

Πρό πάντων όμως θα έχαναν την Μακροχρόνια και τον Σωβινισμό των σημερινών, διότι δεν θα έσέροντο από τα λόγια, αλλά από τα έργα τα όποια συνεβίθουν τον άνθρωπο ν' άνησυχά διὰ τὰ μέλλοντα.

(Συνέχεια—Calanitosus est animus futuri anxius).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ

Άκούω να λέει στη σιγαλιά θλιμμένα λόγια ή ρέμα. Και στο σπιτάκι που ή νεκρή τὸ εστόλιδε όμορφηά Μυρώνει ένα παράπονο και μυστικό ένα κρέμα Σταλάει τα δάκρυα απόκρυφα σε όλόχαλα καλά.

Και πώς εδὺ επερπάτηδες στα βάθρα άχνοῦ καθρέφτη Κρυφὸ άεράκι εὔωδιασε στα ρόδα τα παλαιά, Στο βάθος έχαμογέλασε ή σιγή και πάει και πέφτει, Στα λευκά χέρια, στ' άλλα χειλάκια, στα μαλλιά.

Και τὸ σπιτάκι εσπερινὸ δεν έπνεε έναν ήχο Μόνο ή βροχούλα που έπεφτεν άργά, λυπητερὰ Στο παραθύρι έδάκρυζε να μὰς καλὴ ένα στίχο 'Από τα λόγια τα νεκρά, μιὰ θλίψη, μιὰ χαρά.

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

ΝΟΒΑΛΙΣ

ΟΙ ΥΜΝΟΙ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

II

Πάντα θα ξανόρχεται ή αύγή; Δεν τελειώνει ποτέ ή δύναμη του γήινου; Άθλια ένασχόληση καταστρέφει τὸ οὐράνιο φτερούγισμα της νύχτας. Ποτέ δε θα καιρ παντοτινά ή μυστική θυσία της άγάπης. Στο φῶς ο καιρός τ. υ ήταν μετρημένος· αλλά χωρίς

— Ταμάμ', λέω, ὦρα για να δεχτούμε μουσφιρίους! Μὰ δίχως άλλο θέλωμε κανένα δυσάρεστο πάλι.

— Ν' άνοίξω; μου λέει ή δούλα, Σκέφτηκα μιὰ στιγμή να πῶ όχι, αλλά τι κάμεις την έρμη τη περιέργεια!

— Σὺρε άνοιξε, της λέω, μὲ ρῶτα πρώτα ποὺς είναι. Ήταν ο γείτονας μου.

— Τρέχει τίποτε, είναι κανένα δυσάρεστο; του είπα, πριν προφτάσει να πῇ καλησπέρα· λέγε λέφτερα, μὲ φοβάσαι, γιατί σήμερα είναι τὸ πετοί μου άργασμένο.

— Παράξενος μου φαίνεται απόψε, μου άπλογιέται.

— Γιατί παράξενος;

— Δεν είναι οὔτε ή πρώτη, οὔτε ή δεύτερη φορά που έρχομαι στο σπίτι σου και δυσάρεστο χαμπάρι δὲ σοῦ 'φερα ποτέ.

— Ναί, αλλά τὸ 'χει ή μέρα μου σήμερα.

— Μπορεί να τὸ 'χει ή μέρα σου, μὰ ή δική μου δὲν τὸ 'χει.

— Ήρθε τὸ λοιπὸν να περάσωμε την ὦρα, δὲν εἶν' έτσι; Μὰ την άλήθεια μ' αὐτὴ τῇ στενοχώρια μου φοβοῦμαι μὲ σε κάμω και σένα μελαγχολικό.

— Τί έχεις πάλι σήμερα;

— Μὲ τὰ ρωτῆς! Τέτοια αναποδιατμένη μέρα δὲ μου ξανάτuche, και πάω να σκάσω.

— Τότε θα πῇ πού μ' έστειλε ο Θεός απόψε.

καιρό και χώρο είναι ή κυριαρχία της νύχτας. Ή διάρκεια του ύπνου είναι αιώνια. Άγιο ύπνε! Μὲν κάνεις τόσο σπάνια εὔτυχεις τούς άφροδωμένους της νύχτας σ' αὐτὴ τῇ γήινη καθημερινή δουλειά.

Μόνο οί τρελλοί δε παραγνορίζουν και δὲν ξεβρουν από ύπνο παρὰ τῇ σκιά που μὰς ρίχνεις πονετικά σε κείνο τὸ σκοτεινιασμα της άληθινῆς νύχτας. Δὲ σε νοιώθουν στὴ χρυσή πλημμύρα των σταφυλίων, στὸ θαυμάσιο λάδι της άμυγδαλῆς και στὸ μαυριδερό χυμὸ της παπαρούνας. Δὲν ξέρουν πὼς σὺ εἶσαι που τριγυρίζεις τὸ στήθος τοῦ κοριτοῦ και κάνεις οὐρανὸ τὴν άγκαλιά. Δὲν μαντεύουν πὼς σὺ από παλιὰς ιστορίες προβάλλεις άνοιγοντας τὸν οὐρανὸ κ' έχεις τὸ κλειδί για τις κατοικίες των μακάριων, άμίλητε άγγελαιοφόρε άτέλειωτων μυστικῶν.

Νυχτοποῦλι

ΤΟ ΣΥΝΑΞΑΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΕΝΔΕΟΥ ΜΕΓΑΛΟΓΡΑΦΑΤΩΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΚΕΧΗΝΑΙΟΥ ΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ

Και εἶταν εκείνους τούς χρόνους ένας θεοφοβούμενος άνθρωπος εἰς τὴν Ἀθήνα, ο όποιος εἶχε μεγάλη ὀρεξη νακούσθῃ τὸ τετραπηνχιζό του όνομα και μὲν ἡμυρωάντας να τὸ κατορθώσῃ με άλήθειες έκαμε τὸ μεγάλο θαῦμα να γράψῃ ένα ἄρθρο εἰς τὸν «Ταχυδρόμον της Ἀνατολῆς», ἡγουν περιττὸν να εἰρηγήσουμε τί λογῆς ἄρθρον. Και αφού από μέσα ἀπ' εκείνο τὸ τενεκεδένιο του κάστρον ἐπολέμησε μόνος του, και κατεφίδισε, με φτυσίματα, με φτερνίσματα, με βηξήματα, και με άλλα πρόμοια ήχητικά ὅπλα, τὸν Ἀντίχριστο και τούς ὀπαδούς του ἐβγήκε άξφωνα «μὲ μίαν του άστραπήν» και εὔρεθῆκε εἰς τὸ Πανεπιστήμιο, και άνταμώσαντας κάποιον άσεβῆ Παλαμῶν, τὸν καταλάσπως με μίαν θαυματουργὴν δύναμιν ὅπου ἐφύλαττε μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν του, και ή ὁποία τὰ ἐγύριζεν ὅλα εἰς πηλὸν (λάσπην).

Και με ένα λόγον ἐγλύτωσε τὸν τόπον ἀπὸ τὰ ζιζάνια τοῦ Ἀντιχρίστου, και ἐγινε πάλιν ή Ρωμοσύνη Ἑλλάς, και ὁ Ἑρταλιώτης, κατὰ παρακλήνησιν των κατατροπωθέντων και μετανοημένων άρχιερακούργων Ψυχάρη και Παλλη, ἔδωσε τὰ εκατομ-

μύριά του πρὸς ἐγερσιν Ναοῦ εἰς τιμὴν και μνήμην τοῦ Ἀγίου και Πανενδόξου Μεγαλοφρατῶρος Ἀημητρίου Ἀναστασοπούλου, τοῦ Κεχηναίου, οῦ και τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν, Ἀμήν.

ΑΓΡΙΟΡΙΤΗΣ

ΕΡΡΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΕΝΑ ΚΑΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΤΟΥ

Άργά ή γλήγορα πάντα, λένε, ή άλήθεια νικᾷ και ρίχνει κάτω τὴν ψευτιά, σ' ὅποια χώρα τοῦ νοητοῦ κόσμου κι' άν γίνεται τὸ πάλαμά τους· εἶνε, σὰ να ποῦμε, ὁ Ὁρομάσθης κι' ὁ Ἀριμάνης, ποῦ δὲ μπορεῖ τελευταία παρὰ να νικήσῃ ὁ πρῶτος τὸ δεύτερο. Ἐπὶ λένε, κὲγὼ τὸ πιστεύω ἐπὶ δά, γιατί κι' ὁ νοῦς μου κ' ή καρδιά μου με σπρώχνουν να τὸ πιστέψω, γιατί τὸ άγαστημένο μου όνειρο εἶν' αὐτὸ και δὲν χορταίνω να τὸ βλέπω. Νικήτρα λοιπὸν θὰ βγῇ και στὸ ζήτημα που κατάντησε ή πληγὴ τοῦ τόπου μας, νικήτρα της γλωσσικῆς ψευτιᾶς. Δὲ μπορεῖ να γίνῃ άλλως. Ὅσο και να σκούξουν εκείνοι ποῦχουν πιομένο τὸ πιστὸ της Πλάνης κ' εκείνοι που τὸ θαροῦν συφέρο τους να πολεμῶν τὴν Ἀλήθεια, δὲ θὰ κάνουν τίποτα στὸ τέλος κι' ὅλη ή ντροπὴ δικὴ τους θὰ μείνῃ. Ὅσο και να θολώσουν τὰ νερά για χάρι της ψευτιᾶς, δὲ θὰ δοῦν τὸ γλυτωμὸ της, καθὼς οὔτε τὸ δικὸ τους γλυτωμὸ θὰ σαρωθοῦν αὐτοί, θὰ σαρωθῇ μαζί τους κ' ή σιχαμένη τους βασιλίςσα.

★

Τὸ κακὸ μονάχα εἶναι που της Ἀλήθειας ὁ έρωτας δὲν εἶναι ὅσο ἐπρεπε ἀπλοχωρεμένος στὴν καρδιά μας και γι' αὐτὸ ή νίκη της πρέπει να κερδιστῇ με πολλὰ λόγια και μ' ἔργα πολλά. Ἀγωνας χρειάζεται μεγάλος, άγωνας ὅμως που έχει και τὴν καλὴ του ὄψη, γιατί μεδ' ἀπὸ τὰ τόσα λόγια κ' ἔργα δὲ μπορεῖ παρὰ να βγοῦν και κάμπες διαμαντένια που λέμε.

Ἄ δὲν ήταν αὐτὸς ὁ κόσμος, άν οί άνθρωποι κυνηγῶσαν με πειότερο ζήλο τ' άληθινὸ δὲ κάθε πρᾶμα και τούς καθουνταν βαρειά στὸ στήθος ή ψευτιά, τότες με δυὸ λόγια, με μιὰν απλὴ ἐξηγήσῃ, θὰ τέλειωνε τὸ πανηγύρι. Μὰ τώρα δυστυχῶς δὲ φτάνουν μὲτε χίλια δυὸ, γιατί τώρα ὁ κόσμος χάφτει ἀνεξέταστα δ,τι τοῦ βάλουν μπρός του, καλὸ ή κακὸ, ψεύτικο ή άληθινὸ—σπανιώτερα τὸ καλὸ και τάληθινὸ,—μάλιστα όταν εκείνος που στρώνει τὸ τραπέζι εἶναι κανένας τρανός. Αὐτὸ γι-

— Μακάρι! Και τί θέλεις να πῇς μ' αὐτό;

— Θέλω να πῶ πὼς ἦρθε να σε πάρω να πᾶμε στοῦ Περικλῆ. Ἐχει κι άλλους δυὸ ξένους, και μου 'πε να σε πάρω να πᾶμε ὕστερ' ἀπὸ τὸ δείπνο να περάσωμε τὴν ὦρα.

— Σὰ δύσκολο μου φαίνεται να βγῶ ἀπὸ τὸ σπίτι μου με τέτοια χάλια μεσάνυχτα.

— Και ὅμως θὰ σε πάρω.

— Ὡ διόλε, καλὴ δουλειά κι αὐτὴ! Μὲ τὸ ζόρι τὸ λοιπὸν θὰ με πάρης;

— Ζόρι, ξεζόρι απόψε θὰ πᾶμε, γιατί εἶδε τὸν Περικλῆ με πολὺ κέφι, και καταλαβαίνω πὼς και άλλη τόση στενοχώρια νὰ 'χῇ, θὰ σοῦ περάσῃ ἐκεῖ.

— Τί λὰς κ' ἐσύ; λέω στὴ γυναίκα μου.

— Τί να πῶ ἐγώ; ἂν θέλῃς σύρε.

— Ναί, ἀλλὰ εἶσαι άρρωστη.

— Εἶμαι καλύτερα τώρα σύρε· σύρε να ξεσκᾶσῃς λίγο.

Πήραμαν λοιπὸν τὸ φαναράκι, και σε λίγο εἰμυσταν στοῦ Περικλῆ.

Πῆγαν να χάσουν τὸ νοῦ τους, ἅμα μὰς εἶδαν.

— Καλὲ ἐμεῖς σὰς περιμέναμε ἐδῶ και τόση ὦρα, μὰς λὲν μ' ένα στόμα με τὴ γυναίκα του.

— Κ' ἐμεῖς φοβηθήκαμε μὲ σὰς βρούμε στὸ τραπέζι και σὰς άνησυχῆσαμε.

— Να δὰ ή ὦρα να 'χετε και τὸ φόβο να μὲ μὰς άνησυχῆσετε!

— Μὰ ἐννοια σας κ' ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι δ,τι ὦρα νὰ 'ρθῇ κανεῖς, δὲ μνήσκει παραπονεμένος κι ἀπὸ φαί κι ἀπ' ὅλα τ' αγαθά.

Νὰ μὲ τὰ πολυλογῶμε, άγαπητέ μου, τί περιποίησε μὰς ἔκαμαν α'τὴ τῇ βραδυά, και πόσο μὰς διακέδατε ὁ φίλος μας ὁ Περικλῆς, δὲν περιγράφεται. Φτάνει μόνο να σοῦ πῶ πὼς με τέτοιο κέφι άλλη φορὰ δὲν τὸν πέτυχα.

Ἄφου λοιπὸν εἶπαμε και ἤπιαμε κάμποσα, ἦρθε ή ψυχοκόρη τους και μὰ; ρώτησε ἂ, θέλωμε καφέ.

— Για καφέ εἶναι ἐνωρίς· ἂς πιοῦμε ἀπὸ κανένα ἀκόμα λείει ἐκεῖνος.

— Ὅχι δά! ἤπιαμε ἀρκετά, φτάνει, τοῦ λέμε.

— Τόσο γλήγορα μεθύσατε; Κρίμα σ' ἐσᾶς! Τούλάχιστο ἀπὸ ένα ἀκόμα δὲ θὰ πιοῦμε;

— Ὅσο για ένα θὰ τὸ κατεφέρωμε.

— Ὅριστε λοιπὸν ἀπὸ μιὰ τύφλα, ἀφου θὰ 'ναι τὸ τελευταῖο και λέγοντας αὐτὰ γιόμισε τὰ ποτήρια ὡς ἂπάνω αὐτὴν τῇ φορὰ.

— Ἀπὸ μιὰ τύφλα; τί θὰ πῇ πάλι αὐτό;

— Μπῆ, δὲν τὴν ξέρετε ἐσεῖς τὴν τύφλα;

— Δὲν ττολωθήκαμε· καμμιά φορὰ, γιὰ να τῇ μάθωμε

— Ὅχι, ἀδερράκια μου, δὲν ἔχομε να κάμωμε με τυφλοὺς ἐδῶ· τὰ 'χωμε ὅλοι τέσσερα, δόξα σοι ὁ Θεός και μάλιστα

ποτήρια, ὅταν εἶναι ὡς ἂπάνω γιομάτα,